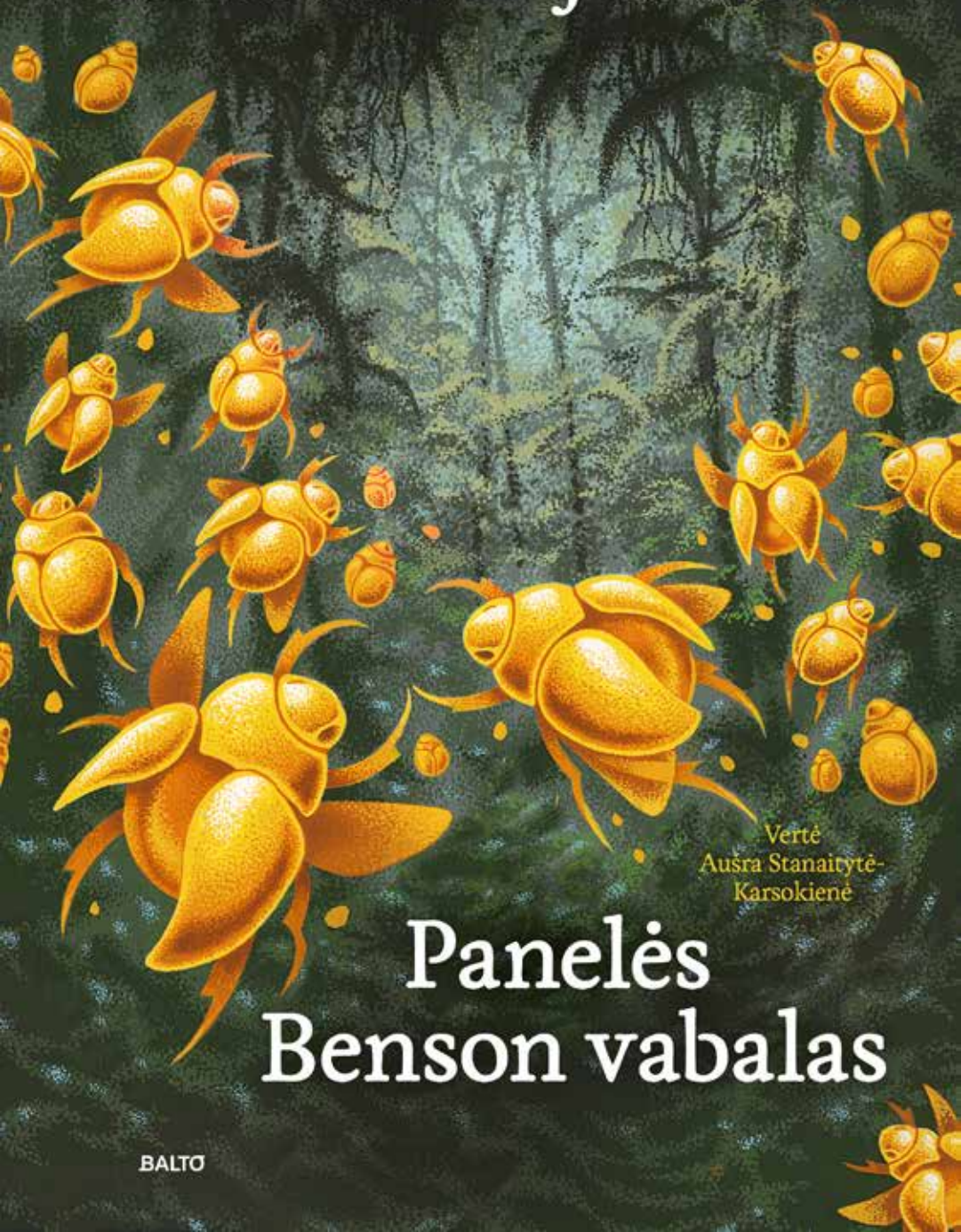

THE NEW YORK TIMES BESTSELERIS

RACHEL JOYCE

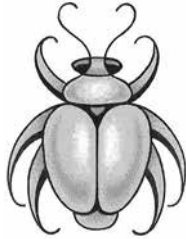
Vertė
Aušra Stanaitytė-
Karsokienė

Panelės
Benson vabalas

BALTO

RACHEL JOYCE

Panelės
Benson vabalas

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
AUŠRA STANAITYTĖ-KARSOKIENĖ

BALTO
Vilnius, 2023

1

Naujosios Kaledonijos auksinis vabalas, 1914 metai

Būdama dešimties Mardžerė įsimylėjo vieną vabalą.

Saulėta vasaros diena, visi pastoriaus namų langai atlapoti. Jai kilo mintis grindimis lyg jūra perplukdyti po du išrikiuotus medinius žvėrelius, bet rinkinys kadaise priklausė jos broliams ir dauguma buvo arba išterlioti, arba sulūžę. Kai kurie išvis buvo dingę. Mardžerei svarstant, ar šiuo atveju būtų galima trikojį kupranugarį suporuoti su kažkokiu raibu paukščiu, iš kabineto atėjo tėvas.

– Turi laisvą minutę, vaikeli? Noriu tau ką parodyti.

Padėjusi atgal kupranugarį ir paukštį, Mardžerė nusekė paskui tėvą. Jo prašoma būtų ir ant galvos atsistojusi.

Tėvas priėjo prie savo rašomojo stalo. Linktelėjo ir nusišypsojęs atsisėdo. Mardžerė suprato, kad pasikvietė ją be ypatingos priežasties – tiesiog norėjo pabūti kartu. Nuo tada, kai keturi mergaitės broliai išėjo į karą, tėvas dažnai ją kviesdavosi. Arba ji dažnai aptikdavo tėvą stoviniuojantį laiptų papėdėje ir nežinia ko besidairantį. Niekas pasaulyje neturėjo tokių gerų akių, o plikas jo viršugalvis atrodė nuogas kaip kiaušinis.

– Rodos, turiu tau ką įdomaus, vaikeli. Ne kažin kas, bet gal tau patiks.

Po tokios įžangos jis paprastai parodydavo, ką radęs sode, bet šįkart atvertė knygą pavadinimu „Nepaprastos būtybės“. Knyga atrodė

rimta – kaip Biblija ar enciklopedija: padvelkė senienomis, nors tas kvapas galėjo būti ir nuo tėvo. Mardžerė atsistojo šalia, nenustygdama iš nekantrumo.

Visą pirmą puslapį užėmė spalvota iliustracija – joje buvo pavaizduotas žmogus. Normalaus veido, su normaliomis rankomis, bet vietoj kojų turėjo žalią undinės uodegą. Mardžerė labai nustebo. Kitas piešinys buvo ne mažiau keistas. Tokia pat voverė, kokių matydavo sode, tik sparnuota. Ir puslapis po puslapio ėjo vienas už kitą įstabesni gyvūnai.

– Va, va, žiūrėk, – kartojo tėvas. – O Viešpatie, kas gi čia? Pažiūrėk į tą veikėją, Mardžere.

– Ar jie tikri?

– Gal ir taip.

– O jų yra zoologijos sode?

– Oi ne, mažute. Jei tokių padarų ir yra, jie dar neatrasti. Yra tikinčių, kad jie egzistuoja, bet kol niekas nesugavo, negalima to įrodyti.

Mardžerė niekaip negalėjo suprasti, apie ką jis kalba. Iki šios akimirkos manė, kad pasaulyje jau viskas atrasta. Jai niekad neatėjo į galvą, kad įvykiai gali klostytis ir atvirkštine tvarka. Kad pamatai kažką nupiešta knygoje, galima sakyti, išsigalvoji, o tada leidiesi ieškoti.

Tėvas jai parodė Himalajų sniego žmogų, Loch Neso pabaisą, Patagonijos tinginį milžiną. Knygoje dar buvo Airijos briedis su didžiuliais kaip sparnai ragais. Taip pat Pietų Afrikos kvaga, kuri iš pradžių buvo zebros, paskui dryžiams išnykus virto arkliu. Didžioji alka, liūtauodegė beždžionė, Kvinslando tigras. Kiek pasaulyje įstabių gyvūnų ir niekas jų neatrado.

– Kaip manai, ar jų tikrai yra? – paklausė Mardžerė.

Tėvas linktelėjo.

– Mane ėmė raminausiai veikti mintis apie tai, ko mes nežinome, – atsakė jis, – o nežinome beveik nieko.

Aukštyn kojom apvertęs išminties krislą, tėvas atvertė kitą lapą.

– O!

Ir bakstelėjo į jame pavaizduotą kažkokį taškelį. Vabalą.

Na, jis buvo labai jau menkas. Mažas ir nežymus. Mardžerė negalėjo suprasti, ką tas vabalas veikia nepaprastų būtybių knygoje – nesvarbu, ar jis atrastas, ar ne. Tokį padarą ji būtų sumindžiojusi ir net nepastebėjusi.

Tėvas jai paaiškino, kad vabalų galva vadinama galva, vidurinė kūno dalis – krūtine, o apatinė – pilveliu. Ar ji žinanti, kad vabalai turi dvi poras sparnų? Plasnodami pora plonyčių sparnų jie skraido, o kieti viršutiniai sparnai – antsparniai – yra apatinių sparnų apsauga. Šiame Dievo sukurtame pasaulyje vabalų rūšių yra daugiau negu visų kitų gyvūnų ir kiekvienos rūšies vabalai turi išskirtinių savybių.

– Jis nelabai išvaizdus, – tarė Mardžerė.

Ji girdėdavo, kaip tetos vadina ją neišvaizdžia. Bet ne jos brolius. Tie buvo gražuoliai kaip grynakraujai ristūnai.

– Mat kaip? O tu pažiūrėk čia!

Tėvas atvertė kitą lapą ir Mardžerei pilve kažkas sutvaksėjo.

Čia buvo pavaizduotas tas pats vabalas, tik dvidešimt kartų padidintas. Paaiškėjo, kad ji apsiriko. Taip apsiriko, jog negalėjo patikėti savo akimis. Išižiūrėjus iš arčiau neišvaizdus padarėlis pasirodė anaip-tol neprastas. Ovalus jo kūnas spindėjo auksu. Aukštinė galva, aukštinė krūtinė, auksinis pilvelis. Net smulkutės kojelės buvo auksinės, tarsi Gamta būtų paėmusi brangenybę ir iš jos sukūrusi vabalą. Šis kūrinys buvo nepalyginti puikesnis už žmogų su uodega.

– Naujosios Kaledonijos auksinis vabalas, – tarė tėvas. – Įsivaizduok, kas būtų, jeigu jį rastum ir parsivežtum namo.

Mardžerei nespėjus atsakyti, sutilindžiavo durų varpelis ir tėvas pakilo nuo stalo. Atsargiai uždaręs duris, tarsi jos būtų gyvos, paliko dukterį vieną su vabalu. Mardžerė ištiesė pirštą norėdama jį paliesti.

– Visi? – išgirdo ji tėvo balsą iš prieškambario. – Ką? Visi?

Iki tol Mardžerė nesuprato tėvo meilės vabzdžiams – jis dažnai vaikštinėdavo po sodą su graibšteliu, nors tai labiau buvo užsiėmimas su sūnumis. Tačiau pirštui palietus auksinį vabalą kažkas įvyko: regis, šoko žiežirba ir atvėrė visą Mardžerės ateitį. Ji pamatys šilto ir šalto. Ji ras tą vabalą. Viskas labai paprasta. Nukeliaus į Naująją Kaledoniją, kad ir kur būtų tas kraštas, ir parsiveš vabalą namo. Mardžerei iš tikrųjų tarsi kas nunešė viršugalvį. Ji jau matė save jojančią ant mulo su nešuliais apsikrovusiu palydovu už nugaros.

Tačiau grįžęs garbusis pastorius Tobijas Bensonas, regis, visiškai pamiršo vabalą ir juo labiau Mardžerę. Iš lėto priėjęs prie rašomojo stalo pasklaidė popierius, keletą paėmė ir vėl padėjo, tarsi nė viename nebūtų to, ko reikia. Pakilnojo prespapjė, plunksnakotį, paskui padėjo prespapjė į plunksnakočio vietą ir ėmė apžiūrinėti plunksnakotį, regis, visiškai nesusivokdamas. Galbūt bandė prisiminti, kam jis reikalingas. Tiesiog stebeilijo, iš akių byrant ašaroms.

– Visi iki vieno? – kartojo jis. – Ką? Visi?

Kažką išėmęs iš stalčiaus, išėjo pro stiklines duris ir Mardžerei nespėjus sumoti, kas čia dedasi, nusišovė.

Anglija, 1950 metų rugsėjo pradžia

NUOTYKIS!

Kam jums mano nauji pusbačiai?

Panelė Benson pastebėjo, kad per visą klasę keliauja juokingas raštelis. Jis atėjo iš galo ir ėmė artintis prie vidurio.

Juokas iš pradžių buvo tylus, bet dabar, jau slopinamas, tapo geriau girdimas: viena mergaitė užsižagsėjo, kita kone pamėlynavo. Bet panelė Benson toliau tęsė pamoką. Su rašteliu ji nusprendė susidoroti tuo pačiu būdu kaip visada – apsimesti, kad jo nėra. Jei jau taip, ėmė kalbėti garsiau. Mergaitės toliau siuntė raštelį iš rankų į rankas, o ji toliau aiškino, kaip karo metais iškepti paplotėlių.

Šiaip jau Antrasis pasaulinis karas buvo pasibaigęs, bet maisto normavimas – ne. Mėsa buvo normuojama, taip pat sviestas, taukai, margarinas. Cukrus. Arbata. Sūris, anglys, muilas, saldumynai. Viskas tebebuvo normuojama. Mardžerės švarkelio rankogaliai nubrizgo, vieninteliai seni bateliai buvo tokie numinti, kad per lietu žliugsėjo iš vidaus. Nunešusi į taisyklą, būtų turėjusi sėdėti vienomis kojineėmis ir laukti, kol bateliai bus pataisyti, tad avėjo toliau, o tie toliau drisko. Palei gatves rikiavosi suniokoti pastatai – kambarių sienos sugriautos, kur ne kur išlikusi elektros lemputė ar net tualetas, o sodai tebebuvo sukasti lysvėmis naudingoms angliškomis daržovėms auginti. Subombarduotų namų liekanose kūpsojo krūvos senų laikraščių. Kryžkelėse šlaistėsi vyrai demobilizuotųjų kostiumais, anksčiau priklausiusiais kitiems, o moterys valandų valandas stovėdavo eilėse, kad gautų riebios kiaulienos bryzelį. Važiuodamas autobusu kartais išsis mylias

neišvysdavai nė gėlėlės. Arba žydro dangaus. Ko tik Mardžerė nebūtų atidavusi už vaiskų dangų – regis, net jo davinys buvo normuojamas. Žmonės vis kalbėjo, kad dabar viskas prasideda iš naujo, bet kiekviena diena buvo bemaž tokia pat. Eilės. Šaltis. Smogas. Kartais Mardžerei atrodydavo, kad visą gyvenimą praleido sąšlavynė.

Raštelis jau pasiekė antrą suolų eilę. Prunkštimas springstant iš juoko. Krizenimas. Besipurtantys pečiai. Mardžerei aiškinant, kaip iškloti pyrago skardą, kažkas kumštelėjo mergaitei priekinėje eilėje ir raštelis buvo įbruktas Vendei Tompson. Vendė buvo paliegusi ir, rodos, nuolat laukė blogiausio, – net maloniai su ja kalbant, atrodydavo persigandusi, – tad visos apstulbo, kai Vendė atvertusi raštelį sugageno. Kaip tikra žąsis. Na, ir prasidėjo – mergaitės jau nė nebandė tvardyti. Jei nesiliaus, išgirs visa mokykla.

Mardžerė padėjo kreidą. Mergaitėms pajutus, kad yra stebimos, juokas pamažu ėmė slopti. Mardžerei kadaise kažkas pasakė: arba išplauksi, arba nuskęsi. Nemėgink su jomis susidraugauti. Tos mergaitės nėra tavo draugės. Viena dailės mokytoja metė darbą po savaitės. „Jos ima zvimbti, – verkdama kalbėjo mokytojų kambaryje, – o kai paklausiu, kas čia zvimbia, žiūrėdamos tiesiai man į akis sako: „Niekas, panele mokytoja.“ Čia gali dirbti nebent puslavinis.“

Mardžerė nužengė nuo medinės pakylės. Ištiesė ranką.

– Prašom duoti raštelį, Vende.

Vendė sėdėjo nunėrusi galvą kaip pergašdintas triušis. Mergaitės paskutinėje eilėje susižvalgė. Visos kitos nė nekrustelėjo.

– Noriu tik sužinoti, kas čia taip juokinga, Vende. Gal visos kartu pasijuoksime?

Tą akimirką Mardžerė neketino skaityti raštelio. Ir, žinoma, neturėjo minties kartu su visomis pasijuokti. Paprasčiausiai ruošėsi jį atversti, išmesti į šiukšliadėžę, o tada vėl užlipti ant pakylės ir baigti pamoką. Jau beveik pertrauka. Mokytojų kambaryje bus karštos arbatos ir kelių rūšių sausainių.

– Na, kur raštelis? – pakartojo ji.

Vendė padavė jį taip iš lėto, kad greičiau būtų atsiuntusi paštu.

– Ak, aš nenorėjau, panele mokytoja, – tyliai tarė.

Mardžerė paėmė lapelį. Atvertė. Kaip kaspinas išsivyniojo tyla.

Į rankas jai pateko ne šiaip raštelis. Ne šiaip pokštas. Ne pasišaipymas iš baisiai nuobodžios pamokos. Tai buvo piešinys. Tikslus šaržo eskizas, vaizduojantis seną kerėplą, ir ta sena kerėpla aiškiai buvo Mardžerė. Jos buvo tas apsmukęs kostiumėlis ir neabejotinai jos bateliai. Storos kojos užsibaigė ilgėliausiomis kaip grindų lentos pėdomis – buvo pavaizduotas net išlindęs nykštys. Nosį mergaitės nupiešė panašią į bulvę, plaukai priminė išprotėjusio paukščio lizdą. Mokinės Mardžerei pripiešė net ūsus – ir ne elegantiškus, bet striukus, dygius kaip Hitlerio. Viršuje kažkuri parašė: „Nekaltoji mergelė Mardžerė!“

Mardžerei gerklėje užstrigo oro gurkšnys. Rodės, krūtinėje pritrūks vietos tvinstančiam nuoskaudos ir pykčio mišiniui. Jai norėjosi pasakyti – ne, išrėkti: „Kaip jūs drįstat? Tai ne aš. Aš ne tokia!“ Bet ji neįstengė. Užuot užrikusi, toliau stovėjo be žado, vildamasi, kad jeigu dar pastovės nieko nedarydama, nežinia kaip ateis aki-mirka, kai viskas išsisklaidys be pėdsako. Kažkas klasėje sukikeno. Kažkas kostelėjo.

– Kieno tai darbas? – paklausė Mardžerė. Iš susijaudinimo balsas tapo keistai laibas. Buvo nelengva išleisti būtent šiuos garsus.

Jokio atsako.

Bet ji jau įsijautė. Pagrasino klasei papildomais namų darbais. Pasakė, kad popietinės pertraukos nebus. Net įspėjo atvesianti pavaduotoją, o tos moteriškės visos mirtinai bijojo. Ją tik kelis kartus matė juokiantis – vienas tų kartų buvo, kai Mardžerė įstrigo tarpduryje prisivėrusi sijoną. („Gyvenime nemačiau tokio linksmo vaizdo, – vėliau pasakė pavaduotoja. – Atrodėte kaip lokys spąstuose.“) Niekas nepadėjo. Mergaitės sėdėjo užsispyrusios tylėti, nuleidusios

akis, įraudusios, o tuo metu pasigirdo popietinę pertrauką skelbiantis skambutis ir koridorius už durų kaip upė užtvindė trepsėjimas ir klegantys basai. Ir tai, kad nė viena neatsiprašė arba neįvardijo kaltininkės, – atsilaikė net Vendė Tompson, – privertė Mardžerę dar labiau pajusti savo vienišumą ir padėties absurdiškumą. Ji išmetė popierėlį į šiukšliadėžę, bet jis niekur nedingo. Atrodė, net oras jo pilnas.

– Pamoka baigta, – tarė Mardžerė, kaip tikėjosi, oriu tonu. Paskui pasiėmė rankinę ir išėjo.

Vos jai išėjus už durų pasigirdo kvatojimas.

– Šaunuolė, Vendė! – šūkavo mergaitės.

Mardžerė praėjo pro fizikos laboratoriją, istorijos kabinetą ir pati neišmanė, kur eiti toliau. Jai tiesiog reikėjo įkvėpti oro. Aplink grūdosi kaip kirai klykaujančios mergaitės. Mardžerė nieko daugiau negirdėjo, tik juoką. Mėgino išeiti į stadioną, bet durys į jį buvo užrakintos, o pro pagrindines eiti negalėjo, nes jos buvo skirtos tik lankytojams, darbuotojams pro jas vaikščioti buvo griežtai draudžiama. Į aktų salę? Ne. Ten buvo pilna mergaičių su sportiniais marškinėliais ir puskelnėmis – jos su vėliavėlėmis skrajojo šokio žingsniu. Mardžerė išsigando, kad amžinai iš čia nebeištrūks. Praėjo pro mokyklos sporto prizų kampelį, atsitrenkė į dėžę su sporto komandų skiriamosiomis liemenėmis ir vos nenumušė ugnies gesintuvo. Į mokytojų kambarį, tarė sau. Mokytojų kambaryje bus saugu.

Mardžerė buvo stambi moteris. Pati tai žinojo. Bėgant metams paleido vadžias. Žinojo ir tai. Vaikystėje buvo augalota ir laiba, visai kaip jos broliai, ir tokia pat žydraakė. Net vilkėjo išaugtinius jų drabužius. Kankinosi dėl šito – ne tiek dėl išaugtinių drabužių, kiek dėl ūgio, ir dar būdama visai vaikas išmoko kūprintis. Tačiau iš tikrųjų stambi, didelių gabaritų ji pasidarė tik pasibaigus mėnesinėms. Svoris augo kaip ir jos motinai, kartais netikėtai paskausdavo klubą ir ji imdavo šlubčioti. Ko nesuprato, tai kad mokykloje tapo pajuokos objektu.

Mokymo kambaryje buvo karšta, atsidavė kažkokiu padažu ir senais megztiniais. Jai įėjus niekas nepasilabino ir nenusišypsojo – dauguma šnarpšdami snūduriavo. Pavaduotoja – pašaipiai vypsanti guvi moteriškė klostytu sijonu – stovėjo kampe su smeigtukų dėžute rankoje ir tikrino, kas pakabinta darbuotojų skelbimų lentoje. Mardžerė negalėjo atsikratyti jausmo, kad visi bendradarbiai žino apie šaržą ir taip pat juokiasi – net snausdami. Įsipylė nelabai šiltos arbatos, paėmė keletą likusių sausainių ir pasuko prie kėdės. kažkas ant sėdynės buvo palikęs storapadžius batus, tad Mardžerė nukėlė juos ant grindų ir plumptelėjo ant kėdės.

– Tai mano pusbačiai, – neatsigrėždama tarė pavaduotoja.

Rūkas lauke susiurbė purvinomis dėmėmis virtusius medžius, žolė buvo ne žalia, o labiau ruda. Prarasta dvidešimt metų dirbant šį darbą, nors Mardžerė net nemėgo virti nei kepti. Padavė prašymą įsidarbinti, nes tai buvo paskutinė viltis. „Kreiptis tik vienišoms moterims“, – buvo nurodyta skelbime. Ji dar kartą pagalvojo apie karikatūrą. Apie tai, kaip uoliai mergaitės stengėsi pajuokti baisią jos šukuoseną, nuplyšusius batelius, sudriskusį seną kostiumėlį. Skaudu. Ir skaudu buvo kaip tik dėl to, kad jos teisos. Mergaitės teisos. Net pati sau – labiausiai pati sau – Mardžerė atrodė verta pajuokos.

Po pamokų ji grįždavo namo į butą, kuris, nepaisant griozdiškų tetų baldų, buvo tuščias ir šaltas. Palaukdavo grotuotos lifto kabinos, bet ji niekada neatvažiuodavo, nes žmonės nuolat užmiršdavo tinkamai uždaryti duris ir galiausiai Mardžerė pūškuodavo laiptais į penktą aukštą. Pasidarydavo valgyti iš to, ką rasdavo namie, suplaudavo ir padėdavo į vietą indus, paskui išgerdavo aspirino ir skaitydavo, kol užmigdavo, ir niekas nežinojo, kaip yra iš tikrųjų – kad ji kartais praleidžia kelis knygos skyrius arba vienu prisėdimu suvalgo viską, kas yra namie, ir šito ne tik niekas nematė, bet ir niekam pasaulyje tai nebūtų buvę įdomu. Savaitgaliais ir per mokyklos atostogas būdavo

dar blogiau. Dienų dienas Mardžerė beveik nepersimesdavo žodžiu su kitu gyvu žmogumi. Bandė sugalvoti daugiau ruošos darbų, bet vis tiek yra riba, kiek kartų galima gražinti knygą bibliotekai ir paimiti naują, jei nenori atrodyti benamė. Prieš akis šmėstelėjo marinimo inde lėtai gaištančio vabalo vaizdas.

Mardžerės ranka ėmė leistis grindų link. Padėjusi arbatos puodelį ant stalo, ranka pati, protui nieko apie tai nežinant, siektelėjo pavaduotojos storapadžių batų. Jie buvo dideli ir juodi. Tvirti. Padai stambiai rumbuoti, kad neslystų. Mardžerė pakėlė apavą.

– Atleisite, panele Benson, – šūktelėjo pavaduotoja. – Ką jūs darote su naujais mano pusbačiais?

Klausimas buvo teisėtas, bet Mardžerė nenutuokė, ką atsakyti. Kūnas, regis, pats ėmėsi iniciatyvos. Praėjusi pro pavaduotoją, elektrinį virdulį ir kitus darbuotojus – net neatsigrėždama Mardžerė pajuto, kad tie pakirdo iš snaudulio ir išsižioję iš nuostabos sužiuro į ją, – išėjo iš mokytojų kambario, po viena pažastimi pasikišusi pavaduotojos batus, po kita – rankinę. Prasibrovusi pro mergaičių minią, nuskubėjo pagrindinio vestibulio link.

– Panele Benson! – išgirdo šaukiant. – Panele Benson!

Ką ji padarė? Vien sprukti griebus svetimus batus buvo nekas, bet Mardžerės rankos nusprendė, kad to negana. Tarsi mėgindamos atsverti iš vidaus smaigiantį klaikumą, jos be atrankos stvarstė įvairius daiktus. Nusičiupo sidabrinį sporto prizą, ryšulį skiriamųjų liemenių ir net gesintuvą. Mardžerei nutiko kažkas baisaus ir, užuot atsiprašiusi ir viską padėjusi atgal, ji tūkstantį kartų labiau dar pablogino padėtį. Praėjo pro direktorės kabinetą. Pro užrakintas duris, vedančias į stadioną. Nužygiavo tiesiai pagrindinio vestibulio link, nors gerai žinojo – *visi* tai žinojo, – kad darbuotojams ten eiti griežtai draudžiama ir kad vestibulis nukabintas senųjų direktorių portretais – visos jos neabejotinai buvo nekaltos mergelės.

Pavadootoja sekē Mardžerēs pēdomis ir kas sekundē vis labiau artējo.

– Panele Benson! Panele Benson!

Paradines duris pavyko atidaryti tik iš trečio karto – Mardžerē vos nulaikē nešamus daiktus. Pavyzdžiui, gesintuvas buvo daug sunkesnis, negu tikėjosi. Maždaug kaip vaiko vežimėlis.

– Panele Benson, kaip jūs drįstate?

Atlapojusi duris, Mardžerē spėjo laiku pro jas išbildėti ir atsigręžusi išvydo pavadootojos veidą – išbalusį, sustingusį: ta moteriškė buvo taip arti, kad galėjo čiupti Mardžerę už plaukų. Mardžerē trenkė durimis. Pavadootoja sukliko. Mardžerē su siaubu pagalvojo, kad užgavo pavadootojai ranką. Taip pat pagalvojo, kad būtų gerai paskubėti, bet kūnas jau ir taip nemažai buvo nuveikęs, tad jis panoro prigulti. O dar blogiau, kad ant kulnų lipo daugiau persekiotojų. Tarp jų buvo keletas mokytojų ir net būrelis įsiaudrinusių mergaičių. Mardžerei neliko nieko kita, tik bėgti toliau. Plaučiai degė, keliai linko, ėmė tvinkčioti klubas. Kevezodama pro teniso aikštyną pajuto, kad viskas aplink sukasi. Numetusi ant žemės gesintuvą, netbolo prizą ir sporto komandų liemenes, pasuko prie pagrindinių vartų. Septintam autobusui vienodu greičiu kopiant į kalvos viršūnę, Mardžerē, kiek tik nešė didžiulės kojos, nuraišavo į autobusų stotelę, paspaudusi po pažastimi batus lyg besispyrijantį augintinį.

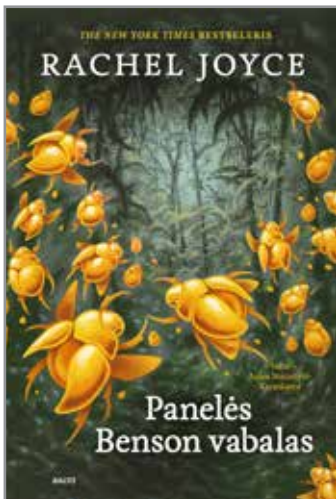
– Vis tiek nepabėgsit! – išgirdo šaukiant pavymui.

Priešais Mardžerę sustojo autobusas. Laisvė buvo pasiekama ranka.

Bet kaip tik tą akimirką, kai reikėjo sprukti į saugų prieglobstį, ją ištiko šokas ir kūnas sustingo. Neveikė nė vienas sąnarys. Konduktorius paspaudė skambutį, autobusas ėmė riedėti ir jau būtų ją palikęs, jei ne du sumatūs keleiviai – jie griebė Mardžerę už atlapų ir įtraukė vidun. Mardžerē, neįstengdama pratarti žodžio, vargiai ką išžiūrėdama, įsikibo į virpstą, o autobusas laktino ją tolyn nuo mokyklos.

Ji niekada gyvenime nepadarė nieko blogo. Niekada nieko nepavogė, išskyrus – vieną kartą – vyrišką nosinę. Bet iš jaudulio užė galva, spurdėjo širdis, ant sprando pasišiaušė plaukai. Ji apie nieką daugiau negalvojo, tik apie kraštą, vardu Naujoji Kaledonija.

Kitą rytą Mardžerė į „The Times“ įdėjo skelbimą: „Reikalinga: prancūziškai kalbantis asistentas ekspedicijai į kitą pasaulio pusę. Visos išlaidos bus padengtos.“

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 knygos.lt